

Sygn. akt III AUa 898/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Czaja
Sędziowie	sędzia Małgorzata Pasek sędzia (del.) Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020 r. w Lublinie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 września 2019 r. sygn. akt VIII U 1049/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od J. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja Jacek Chaciński

III AUa 898/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

J. S. urodził się (...). W dniu 5 lutego 2018 roku złożył wniosek o emeryturę pomostową. Dołączył do niego zaświadczenia o zatrudnieniu, świadectwa pracy oraz świadectwa pracy wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Po rozpatrzeniu wniosku, na podstawie złożonej dokumentacji, organ rentowy w dniu 28 lutego 2018 roku wydał zaskarżoną decyzję, odmawiając wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

J. S. posiada wykształcenie zawodowe- kierowca mechanik. W okresie od 14.08.1975 r. do 30.09.2000 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w B. na stanowisku mechanika samochodowego i kierowcy - konwojenta. W dniu 19.10.2012 r. wystawione zostały mu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, poświadczające, że w okresie od dnia 14.08.1975 r. do dnia 03.11.1976 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, które są wymienione w załączniku do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Wykaz A Dział Nr XIV poz. Nr 16 oraz Zarządzenia Ministra Komunikacji Nr 64 z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, Wykaz A Dział Nr XIV poz. Nr. 16 pkt.2; oraz poświadczające, że w okresach od dnia 04.11.1976 r. do 11.11.1977 r. oraz od 16.11.1979 r. do 30.09.2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalistycznych pojazdów członowych i ciągników samochodowych, balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów- na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, które to prace wymienione są w Wykazie A Dział Nr VIII poz. Nr 2 powołanego powyżej załączniku do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r., oraz Wykazu A Działu Nr. VIII poz. Nr.2 pkt. 5 powołanego powyżej Zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 13 lipca 1983 r.

W okresach od 07.09.2001 r. do 31.12.2003 r. oraz od 1.03.2004 r. do 30.06.2004 r. zatrudniony był w Usługach (...) w B., gdzie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze pow. 3, 5 tony. W okresie od 14.08.2007 r. do 30.06.2011 r. wnioskodawca zatrudniony był w (...)Spółka Jawna w wymiarze pełnego etatu na stanowisku kierowcy-mechanika.

W okresie od 01.09.2014 r. do 31.12.2015 J. S. zatrudniony był w Usługi (...) w wymiarze pełnego etatu, na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy, mechanika, i konwojenta. Ww. firma zajmowała się przewozami krajowymi i międzynarodowymi, posiadała flotę około 11 samochodów. Wnioskodawca został przydzielony samochód marki V., ciągnik siodłowy z naczepą o ładowności 24 ton, przy czym w razie zaistnienia konieczności podmiiany innego kierowcy wnioskodawca korzystał także z innych pojazdów, o takim samym tonażu. Wnioskodawca zajmował się przewożeniem stali- blachy rolowanej, metalowych prętów, żeliwa z firm przewozowych mających siedzibę pod granicami kraju, głównie na (...). Przewóz tych właśnie materiałów w przeważającej większości stanowił przedmiot usług transportowych ww. pracodawcy. Wnioskodawca przewoził także niestanowiące materiałów niebezpiecznych odpady stałe z zakładów komunalnych do zakładów segregacyjnych oraz nawozy sztuczne. W ramach swoich obowiązków wnioskodawca okresowo przewoził także chemię budowlaną, tj. materiały zakwalifikowane jako niebezpieczne takie jak piany, rozpuszczalniki, kleje, farby, środki chemiczne do dezynfekcji mleczarni, materiały do produkcji kostek do zmywarek. Wnioskodawca na podstawie skierowania pracodawcy ukończył w 2012 r. kurs do przewozu materiałów niebezpiecznych. Praca kierowców w przedmiotowym przedsiębiorstwie była zorganizowana tak, że około 2-5 przewozów miesięcznie dotyczyło materiałów niebezpiecznych, pozostałe zaś innych. Jeden przewóz trwał około 1-3 dni, do obowiązków wnioskodawcy należał przewóz i zabezpieczenie ładunków, ich załadunkiem i rozładunkiem towaru zajmowała się inna firma. W przypadku awarii samochodu na trasie w razie konieczności kierowcy dokonywali drobnych napraw we własnym zakresie. Pozostałe naprawy wykonywane były

przez mechaników w bazie przedsiębiorstwa. Przewóz materiałów niebezpiecznych wiązał się z wystawieniem listu przewozowego o specjalnej treści (oznaczenie (...) w rubryce nr 13 listu przewozowego wraz z podaniem kodu danego materiału niebezpiecznego) oraz wymagał konkretnego oznakowania, poprzez otwarcie z przodu i z tyłu pojazdu pomarańczowych tablic ostrzegawczych (...). Przewóz towarów tego rodzaju wiązał się z zachowaniem szczególnych zasad ostrożności, kierowcy musieli kontrolować czy nie się nie uładnia, nie ulewa. Kierowcy otrzymywali pisemną instrukcję oraz dokumentację, w której zawarte były informacje jaką klasą niebezpieczeństwa został określony dany towar. Towar niebezpieczny przewożony był w sezonie letnim, od kwietnia do września. Wnioskodawca przewoził towar niebezpieczny najczęściej na trasie W.-M., M.-K.. Często zdarzało się tak, że wnioskodawca w jedną stronę wiozł załadunek kwalifikowany jako niebezpieczny, w drodze powrotnej zaś zwykły towar.

W spornym okresie, tj. między 01.09.2014 r. a 31.12.2015 r. wnioskodawca wykonał 26 takich przewozów, w dniach: 16.09.2014 r., 20.10.2014 r., 29.10.2014r., 19.11.2014r., 23.03.2015r., 26.03.2015r., 08.04.2015r., 27.04.2015 r., 22.05.2015r., 26.05.2015r., 09.06.2015r., 11.06.2015r., 16.06.2015r., 26.06.2015r., 01.07.2015r., 03.07.2015r., 08.07.2015r., 14.07.2015 r., 22.07.2015 r., 25.08.2015r., 08.09.2015r. 14.09.2015r., 23.09.2015r., 02.10.2015r., 06.10.2015 r.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z zeznań świadków, zeznań wnioskodawcy oraz na podstawie powołanych dokumentów.

Sąd w całości podzielił zeznania świadków T. N., M. P., oraz S. J.. Świadkowie ci pracowali razem z wnioskodawcą w Usługi (...), podobnie przedstawili organizację pracy w tym przedsiębiorstwie, w tym w szczególności częstotliwość przewozu przez kierowców, w tym przez wnioskodawcę, towarów kwalifikowanych jako niebezpieczne. Ich zeznania były spójne, pewne, logiczne, zgodne z zeznaniami wnioskodawcy i dowodami z dokumentów. Sąd obdarzył także wiarą zeznania syna wnioskodawcy, A. S.. Jego zeznania dotyczące częstotliwości przewożenia przez ojca towarów niebezpiecznych oraz organizacji pracy w przedsiębiorstwie były spójne z zeznaniami pozostałych świadków

Sąd w ustaleniu stanu faktycznego pominął zeznania świadka M. K., który w przedmiotowym przedsiębiorstwie w spornym okresie zatrudniony był na stanowisku pracownika biurowego. Z jego zeznań wynika, że nie pamięta lub nie posiada wiedzy na temat okoliczności będących przedmiotem postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Sąd obdarzył wiarą zeznania wnioskodawcy, które były zgodne z treścią zeznań świadków i powołanych w sprawie dowodów z dokumentów.

Dowody z dokumentów również zostały obdarzone wiarą. Nie budziły one wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu I instancji odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924, tekst jedn.) prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 wskazanej ustawy oznaczają prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Z kolei prace o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

Natomiast prace w warunkach szczególnych lub prace w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oznaczają prace wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43, tekst jedn. ze zm.), zawierającym wykaz takich prac.

Zgodnie z art. 3 ust. 7 ustawy o emeryturach pomostowych za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zarówno w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, jak i w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Warunki przyznania emerytury pomostowej określa także przepis art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Uwzględniając okresy pracy w warunkach szczególnych zaliczone przez organ rentowy Sąd ustalił, że wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych przed dniem 1 stycznia 2009 roku, w tym przed dniem 1 stycznia 1999 roku. J. S. nie spełnia jednak przesłanki z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, po dniu 31 grudnia 2008 roku. Sąd nie uwzględnił okresu zatrudnienia od dnia 1 września 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. do pracy wymienionej w załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, poz. 10. Prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych ((...)), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 roku. Wnioskodawca podczas zatrudnienia w Usługi (...) w spornym okresie przewoży z materiałami niebezpiecznymi wykonywał tylko sporadycznie, incydentalnie. Sąd podniósł, że przeprowadzone w toku sprawy postępowanie dowodowe wykazało, iż głównym towarem przewożonym przez ww. przedsiębiorstwo były materiały stalowe, a przewóz towarów kwalifikowanych jako niebezpieczne stanowiło jedynie marginalny zakres działalności firmy. Z listów przewozowych

załączonych do akt sprawy wynika, że w przeciągu 15 miesięcy zatrudnienia wnioskodawca wykonał jedynie 26 takich kursów, co daje średnio 1,7 kursu miesięcznie. Nawet gdyby przyjąć, że nie wszystkie listy przewozowe kursów odbytych przez wnioskodawcę zostały dołączone do akt sprawy, to z zeznań przesłuchanych świadków wynika, że wnioskodawca, podobnie jak inni kierowcy miesięcznie odbywali jedynie od 2 do 5 przewozów produktów niebezpiecznych miesięcznie, trwających od 1 do 3 dni, z tym że zazwyczaj kurs z materiałami niebezpiecznymi odbywał się tylko w jedną stronę, w drugą zaś kierowca przewoził materiały neutralne. Taki wymiar czasu pracy w odniesieniu do całego okresu zatrudnienia nie może być uznany jako praca o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z tym przepisem za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3. Zgodnie z przyjętym orzecznictwem, które Sąd Okręgowy podzielił w całości, analiza art. 4 w zw. z art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku, że dla uznania, że praca jest wykonywana w szczególnych warunkach niezbędne jest jej rzeczywiste wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest codziennie i przez całą przewidzianą dla pracownika normę dobową. Za taką wykładnią użytego w art. 3 ust. 4 pojęcia „w pełnym wymiarze czasu pracy” przemawia w szczególności to, że ustawodawca związał go ze sformułowaniem „pracowników wykonujących”, co jednoznacznie wskazuje, że pełny wymiar czasu pracy związany jest z rzeczywistym wykonywaniem prac, o którym mowa w ust. 1, w takim właśnie wymiarze czasu pracy. Praca ta musi stanowić jednocześnie narażenie na czynniki ryzyka określone w art. 3 ust. 1 lub ust. 3 ustawy. Tym samym sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych przez 4 dni w całym okresie zatrudnienia, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 5 tej ustawy (por. wyrok SN z dnia 19 stycznia 2016 r., I UK 269/15, wyrok SN z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, wyrok SN z dnia 24 marca 2009 roku I PK 194/08).

Zdaniem Sądu wnioskodawca nie spełnia zatem warunków do przyznania emerytury pomostowej z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Podobnie jak nie spełnia warunków z art. 49 tej ustawy. Przepis ten nie wymaga wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze po dniu 31 grudnia 2008 roku, natomiast zgodnie z pkt 3 ubezpieczony powinien mieć co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Wnioskodawca legitymuje się co prawda 15-letnim okresem takiej pracy, jednak wyłącznie w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS, tj. pracy wymienionej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach ustalonym według przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS może nabyć prawo do tego świadczenia na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych jedynie wówczas, gdy staż jej pracy można równocześnie kwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, ujętą w wykazach prac stanowiących załącznik nr 1 lub 2 do ustawy (wyrok SA w Rzeszowie z dnia 17 września 2015 r., III AUa 449/15, Legalis nr 1714518).

Tymczasem w przypadku wnioskodawcy żaden z uwzględnionych okresów pracy w warunkach szczególnych według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku nie może być jednocześnie uwzględniony do pracy w takich warunkach według załącznika nr 1 lub nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Charakter pracy wnioskodawcy nie odpowiada wykazom zawartym w tych załącznikach.

Z powyższych względów Sąd uznał, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków do przyznania emerytury pomostowej na podstawie art. 4 lub art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Zaskarżona decyzja okazała się prawidłowa, a odwołanie należało oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 47714 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Z wyrokiem tym nie zgodził się pełnomocnik wnioskodawcy. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy to jest art.217 § 2i 3 k.p.c. w zw. z art.227 k.p.c. oraz w zw. z art.245 k.p.c. i art.248 §1 k.p.c. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych zawartych w piśmie pełnomocnika ubezpieczonego z 15 kwietnia 2019 r. w pkt 1 i 2 pomimo, że zmierzały one do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

- naruszenie art.4 pkt 6 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych w zw. z art.3 ust. 3 i 5 tej ustawy poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym uznaniu, iż uwzględnienie do okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze pracy wykonywanej po 31 grudnia 2008 r. uzależnione jest od okresu przez jaki praca była wykonywana po 31 grudnia 2008 r., w konsekwencji niezasadnym przyjęciu, iż ubezpieczony po tym dniu nie wykonywał pracy w szczególnym charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na względzie powyższe zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Sąd I instancji nie naruszył art. 217 §2 i 3 w zw. z art.227 k.p.c. albowiem istotne okoliczności sprawy zostały należycie ustalone. Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się zarówno na przedłożonej mu dokumentacji dotyczącej przewozów, jak i na dowodach osobowych w postaci zeznań świadków i zeznań samego wnioskodawcy. Z dowodów tych wynika jasno, że praca kierowców była zorganizowana tak, iż około 2-5 kursów w miesiącu dotyczyło towarów niebezpiecznych pozostałe zaś innych. Sąd ustalił także na podstawie przedłożonych mu dowodów, że często się zdarzało, iż towar niebezpieczny był transportowany w jedną stronę, w drodze zaś powrotnej wnioskodawca wiózł inny towar. W końcu Sąd ustalił także, że przedsiębiorca W. P. zajmował się przewożeniem blachy rolowanej, metalowych prętów, żeliwa i że przewóz tych materiałów stanowił w większości przedmiot usług transportowych pracodawcy. W świetle powyższego ustalenie Sądu, że wnioskodawca nie wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy polegającej na przewozie materiałów niebezpiecznych nie może być uznane za dowolne i brak było podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego w tym przedmiocie.

Sąd I instancji wbrew zarzutowi apelacji, dokonał prawidłowej wykładni art..4 pkt 6 i art.3ust. 3i 5 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Przepis art.3 ust. 5 w/w ustawy jasno stanowi, że za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3.

Zgodnie z art. 29 § 1 kodeksu pracy umowa o pracę określa strony umowy, rodzaj umowy, datę jej zawarcia oraz warunki pracy i płacy, w szczególności:

- 1) rodzaj pracy;
- 2) miejsce wykonywania pracy;
- 3) wynagrodzenie za pracę odpowiadające rodzajowi pracy, ze wskazaniem składników wynagrodzenia;
- 4) wymiar czasu pracy.

Z przepisów tych wynika zatem, że warunkiem uwzględnienia do okresu pracy w szczególnych warunkach po 31 grudnia 2008 r. jest to, aby wnioskodawca wykonywał w wymiarze pełnego etatu prace polegające na przewozie towarów niebezpiecznych.

Jak wskazuje Sąd Najwyższy: „osoba, która przed 1 stycznia 2009 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, w celu uznania jej za pracownika wykonującego pracę o szczególnym charakterze po dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, była zobligowana w myśl art. 3 ust. 5 tej ustawy, do udowodnienia wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. takiej pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej miesiąca. Praca o charakterze incydentalnym lub w niepełnym wymiarze nie może być uwzględniona przy ustalaniu prawa do emerytury pomostowej.”(wyrok z 13 listopada 2018 r., III UK 170/17).

Oczywiście, z różnych powodów zaliczalny okres świadczenia pracy w szczególnych warunkach po dniu 1 stycznia 2009 r. może być krótszy (rozwiązanie umowy przed upływem miesiąca, niezdolność do pracy). Zawsze chodzi jednak o to, aby powierzono pracownikowi pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest w wymiarze pełnego etatu i aby tę właśnie pracę i w takim wymiarze ubezpieczony wykonywał.

Ze zgromadzonego materiału wynika, że wnioskodawca nie świadczył pracy polegającej na przewozie towarów niebezpiecznych w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie ma znaczenia, że pracę tę wykonywał w wymiarze dniówki czy kilku dni. Istotnym jest, że w zakresie czynności znaczna część obowiązków wnioskodawcy dotyczyła przewozu towarów innych niż niebezpieczne i że przewozy te wykonywał nie świadcząc zarazem pracy w szczególnych warunkach.

W tym stanie rzeczy uznać należy wyrok Sądu I instancji za prawidłowy, a apelacja na podstawie art.385 k.p.c. podlega oddaleniu. Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia przepis par. 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.. W sprawie opłat za czynności radców prawnych.